

der har besluttet, at et papir skal gå til en bestemt avis, så er det helt i orden.

I Information er der sådan en dagsbeskrivelse af en spindoktors arbejde, nemlig statsministerens. Man får nu indtryk af, at det er den pågældende spindoktor, der har haft kontakt – det står der direkte – med to journalister ved Politiken. Det står der rent faktisk. Han får »håndteret« sagen, står der så i forhold til to journalister ved Politiken, som gerne ville have den der historie.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne kvittere for statsministerens svar her. Jeg kunne bare ønske mig en lille klarhed.

Statsministeren siger, at hvis en pressemedarbejder er ansat som almindelig embedsmand, så skal en ny minister overtage den pågældende. Det er jo fuldstændig rigtigt, og det gælder også, når det drejer sig om ministersekretæren, en departementschef og hvem der i øvrigt betjener en minister. Derfor er det jo også fuldstændig naturligt, hvis ministersekretæren rokerer, fordi kemien måske ikke er helt god med den nye minister, eller der kan være andre forhold, der gør sig gældende. Departementschefer kan jo i nødstilfælde, havde jeg nær sagt, holde tale i stedet for ministeren, hvis der sker et eller andet og der skal holdes en tale på Realkreditrådets årsmøde – for nu at gøre det konkret – og dermed også tale på ministerens vegne.

Jeg håber, statsministeren vil bekræfte, at opgaverne i et ministerium og hermed også betjeningen af ministeren principielt kan løses uden en særlig rådgiver. Det er altså et valg, man foretager, når man som minister ansætter en særlig rådgiver.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må ærligt tilstå, at jeg ikke sådan er blevet helt klar på under debatten her, hvad det egentlig er for et ærinde, hr. Frank Jensen er ude i i dag. Det er i hvert fald ikke det saglige sammen med os andre at drøfte, hvordan vi kan bygge et fornuftigt regelsæt op, der kan være funderet på en bred tillid her i Folketinget.

Kl. 15.50

Jeg beskrev tydeligt, at jeg faktisk havde ændret min opfattelse af det her, men at jeg stadig væk har den meget restriktive holdning, at jeg gerne vil have det gjort synligt og afgrænset, og det er det, der bærer hele min tilgang til det her.

Helt ærligt synes jeg egentlig godt, man kunne forvente af repræsentanten for et stort parti,

der har ønske om at komme i regering, at man gik mere konstruktivt og fremadrettet ind i det her. Men det må jo være hr. Frank Jensens egen sag.

Så vil jeg bare sige til hr. Aage Frandsen, at i min håndtering af pressen lægger jeg helt afgørende vægt på ligelig behandling, på åbenhed, og når jeg over et spand af tid ser den måde, som jeg har håndteret pressen og informationer til pressen på, hvad enten det har været i opposition eller i regering, så tror jeg roligt, jeg kan sige, at jeg ikke har forfordelt nogen. Jeg tror over tid, at alle er blevet behandlet lige.

Jeg har aldrig boykottet nogen. Jeg har aldrig lagt nogen på is. Jeg lægger vægt på den åbenhed, og det gør jeg også som statsminister, det kan hr. Aage Frandsen være forvissat om. Jeg tror slet ikke, at den slags er noget, man er i stand til at regulere sig ud af.

Så vil jeg sige til fru Marianne Jelved, at principielt kan der ske betjening af ministre, uden at man ansætter embedsmænd på de vilkår, der hedder »som særlige rådgivere«.

Det, jeg bare er bange for, er, at med de erfaringer, vi indhøstede frem til 1998, så bliver det et uigennemsigtigt system, hvor der hersker mistillid til, hvad det er for nogle, der bliver ansat.

Det var jo det, der var tilfældet, og som kulminerende i 1997. Der var megen kritik af, hvad der skete på det tidspunkt under den daværende regering, og derfor besluttede et flertal i Folketinget, at vi nu skulle have styr på det. Det kom der så med Bundgaard-Nielsen-udvalgets betænkning, og vi følger fuldstændig retningslinjerne i den betænkning.

Det er kun derfor, jeg siger, at man principielt godt kan gøre det uden at ansætte særlige rådgivere, men jeg tror, at fordelene ved systemet med særlige rådgivere, når man gør det begrænset og synligt, er, at alle så ved, hvad det er, der foregår. Så er der ikke lusk med det eller mistanke om lusk med det. Det synes jeg er fordelene ved det.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren sagde, at han ville bevare det med, at embedsmændene på særlige vilkår følger ministeren ud. Så åbnede statsministeren en ganske lille mulighed for, at det spørgsmål, der har været rejst omkring afhængigheden og muligheden for f.eks. at give ministeren et råd, der går i en anden retning end det, ministeren selv lægger op til, kunne indgå.